

Een ervaring uit Brazilië

Annelies Deprez trok afgelopen zomer samen met 8 andere jongeren en zr Hilde Bosman naar Brazilië via de organisatie VIDES. Een reisverslag...

Brazilië, een ervaring die niet slechts een goede herinnering werd, maar een moment in mijn leven die mijn koers hier op aarde deed veranderen...

We trokken op 3 juli 2003 met tien Belgen richting Aldeia Umutina. Dit is een klein Indianendorpje in het Zuid-Westen van Brazilië. Ze leven er in acht verschillende stammen. Samen zijn ze met ongeveer 360 Indianen waarvan 180 kinderen.

Ik vertrok met het idee hen met een paar extra handen van dienst te zijn, verlangde een blik te kunnen werpen op hun cultuur die ik zo waardeerde en had het gevoel op die manier eindelijk mijn bestaan kleur te kunnen geven. Nu kan ik zeggen dat ik meer heb gekregen dat wat ik ooit had kunnen vermoeden. Elementen die het pure zijn van een mens doen ontplooiën en hen de ogen doen openen, nl. tijd, ruimte, rust, stilte, eenvoud, vriendschap, onvoorwaardelijke liefde,... Je innerlijke zelf kent een positieve groei door bewust over je manier van leven na te denken. Je gaat op zoek naar antwoorden op vragen die je misschien nooit eerder had gesteld of waar je nog nooit eerder tijd had voor vrijgemaakt.

Onze dag begon rond 6.30u met een heerlijk Braziliaans ontbijt. Daarna mochten we kiezen wat we gedurende de morgen zouden doen. De keuze bestond uit het helpen in de bakkerij, het helpen op de plantage, computerles geven aan enkele kinderen of de overige kinderen opvangen. Het liefst ging ik op de plantage helpen. Dit komt doordat een geweldig gevoel van vrijheid bij me naar boven kwam tijdens het wroeten met mijn handen in de aarde. Tussen 11u en 15u hadden we tijd voor onszelf. Door de enorme warmte op dat uur van de dag was het soms onmogelijk om nog enige vorm van zware arbeid te verrichten. Wel gingen we op dat moment onze kleren, de afwas en onszelf wassen in de rivier die doorheen het ganse dorp stroomt. Dit bezorgde ons de nodige verfrissing. Ook werden tegen 15u de laatste voorbereidingen getroffen om daarna twee uur lang de kinderen een leuke spelnamiddag te kunnen bezorgen. Na deze voor iedereen altijd geslaagde activiteit gingen we ons opnieuw gaan wassen in de rivier. Inderdaad, drie of vier keer per dag het water in en uit was echt niet overdreven! Daarna konden we aan tafel aanschuiven en opnieuw genieten van een lekkere maaltijd. Nadien bereidden we nog even de activiteit voor de volgende dag voor en hielden een klein bezinningsmomentje als afsluiter van de dag. De rest van de avond kon iedereen weer naar eigen verlangen invullen.

Tijdens de weekenden waren zowel de mensen van het dorp als wij twee dagen vrij. Op deze dagen zag je dat het gemeenschapsgevoel de ziel van het dorp is. Gedurende alle activiteiten zag je zowel jong en oud als mens en dier samen spelen en plezier maken. De voortdurende glimlach op de lippen van alle mensen verwarmde mijn hart.

Tot dan had ik ook nooit eerder beseft dat vreugde en verdriet zo nauw met elkaar verbonden zijn. Die maand in het Indianendorp was voor mij een van de mooiste periodes in mijn leven. Ik had me nog nooit zo één gevoeld met mezelf. Ik was gedurende de ganse periode omringd door liefde die me werkelijk vleugels gaf. Natuurlijk dat het afscheid me dan ook bijzonder zwaar viel. Ik citeer even een stukje uit mijn dagboek. Het geeft mijn gevoel tijdens het afscheid weer.

‘ De eerste persoon waarvan ik definitief afscheid nam was Curiosa, het stamhoofd. Ze nam me zo stevig vast en sprak met aan met zoveel lieve woorden dat ik op dat moment geen blijf meer wist met mijn verdriet. Ze zei dat ze dankbaar was ons haar gastvrijheid te hebben kunnen geven, dat we in het hart van iedere dorpsbewoner zaten en dat we altijd mochten terugkomen. Na Curiosa heb ik dan de anderen van het dorp in mijn armen genomen. Ieder

kind drukte vol warmte en liefde zijn natte lichaam tegen me aan. Sommigen huilden, anderen prevelden een paar woorden van afscheid en nog anderen zwegen maar genoten intens van de laatste omhelzing. Het was zeer moeilijk afscheid te nemen, vooral omdat geen mens wist of we ooit zouden terugkomen en hen zouden weerzien. Uiteindelijk zijn we dan met bloeddoorlopen ogen in het busje gekropen. Nog lang nadat we waren vertrokken keek ik achterom om het beeld van hen allen die om de bocht verdwenen waren vast te kunnen blijven houden.'

Het leven daar was heerlijk maar de terugkeer is keihard! Maar dit is misschien een teken van de werkelijke waarde die het voor jou heeft betekent. Ik ben blij dit verdriet te mogen ervaren! Mijn ervaring in Brazilië reikt ook verder dan het pure gebeuren. Het heeft iets in mij los gemaakt nl. het feit dat ik geloof in onvoorwaardelijke liefde en het leven verder ook vanuit dit perspectief wil benaderen. Mijn ervaring heeft me enorm veel kracht en energie geschonken. Ik weet dan ook zeker dat dit diepe gevoel mijn verder leven zal beïnvloeden. Zo bekeken draag ik elke dag een stukje 'Brazilië' met me mee.

Aanvankelijk keek ik op naar de Indiaanse cultuur en speet het me dat ik niet als een van hen was geboren. Gedurende mijn periode ginds veranderde mijn mening hierover. Ik heb enkele aspecten van mijn eigen cultuur leren respecteren die ik gewoon nooit eerder op die manier had bekeken. Ondanks dat Brazilië voor mij een thuis komen was die ik niet meer wou missen hoop ik nu ook hier mijn thuis te mogen vinden. Ik voel me plots Belg en wil dan ook hier in België het geluk ervaren. Bouwend op mijn ervaring en zoekend in de kleine dingen denk ik ooit mijn doel te kunnen bereiken. Toch is het thuis komen een ware confrontatie. Jij sprankelt van nieuwe ideeën en wil de dingen anders aanpakken maar dan merk je dat de mensen rond je diezelfde verandering niet willen. Je staat er alleen voor en kan slechts je doel bereiken indien je met de anderen kunt samenwerken. Waar sta je dan op dat moment?

Maar zo'n ervaring laat ook diepe vriendschappen na. Mensen waarvan ik weet dat ik ze zal blijven zien, mensen die de dingen op dezelfde manier als mij bekijken...en met hen wil ik werken aan mijn leven en aan onze wereld. Steunend op mijn gesterkte innerlijke kracht weet ik zeker dat ik met hen een toekomst kan opbouwen. We geloven allen in het goede van iedere mens, het goede die we zo nodig hebben.

Ik zou kunnen blijven schrijven want mijn ervaring is gewoon niet in enkele losse zinnen te beschrijven. Maar ik houd er mee op en laat jullie even hetgeen je gelezen hebt bezinken. Ik zou slecht nog een zin willen toevoegen en deze gaat als volgt: 'k hoop de mensen daar en de plaats van groot geluk ooit nog eens terug te zien!